

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **J. J. Š.**
státní příslušnost U.

zastoupený advokátem JUDr. Miroslavem Bartošem
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 1. 2020, č. j. MV-151881-3/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 3. 2020 u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ministr vnitra“) ze dne 23. 1. 2020, č. j. MV-151881-3/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 9. 2019, č. j. VS-5198/835.3/2-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky ze dne 8. 11. 2017 (dále jen „žádost“) neboť nebyla naplněna podmínka celkové integrace žalobce do společnosti v ČR dle § 13 odst. 1 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“), dále proto, že žalobce porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení a důchodového pojištění dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství a neprokázal výši a zdroje svých příjmů dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství.

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 1. 10. 2019 včasný blanketní rozklad, který na základě výzvy žalovaného ze dne 3. 10. 2019 dne 16. 10. 2019 odůvodnil a doplnil (dále jen „rozklad“).
4. *První rozkladovou námitkou* označil žalobce prvostupňové rozhodnutí za zmatečné a vnitřně rozporné, neboť na straně 5 žalovaný uvedl, že „žadatel neprokazuje podmínky stanovené v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky, jelikož studoval alespoň tři roky v českém jazyce, což doložil...“. K uvedenému žalobce konstatoval, že pokud měl žalovaný za to, že žalobce nesplnil podmínky stanovené § 14 odst. 4 a 5 citovaného zákona, tak není jasné, proč v druhé části souvětí uvedl, že studoval alespoň tři roky, což i doložil.
5. K nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství žalobce ve *druhé rozkladové námitce* uvedl, že jeho dluhy na veřejném zdravotním pojištění ve výši 20 677 Kč spolu s penále ve výši 3 589,75 Kč neměly být v rámci rozhodnutí o žádosti reflektovány, neboť uvedené dluhy vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky plně uhradil. Dle prvostupňového rozhodnutí byl tento dluh před podáním žádosti o udělení občanství skutečně splacen, ale ke dni 8. 6. 2018 činil dluh na veřejném zdravotním pojištění částku již opět částku 11 073 Kč + penále. Vedle toho bylo v prvostupňovém rozhodnutí rovněž uvedeno, že dluh na sociálním zabezpečení a důchodovém pojištění činil ke dni 5. 12. 2018 částku 10 268 Kč a byl uhrazen v průběhu ledna 2019. K tomuto žalobce dále namítal, že podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství může žalovaný splnění výše uvedené podmínky prominout, pokud je odstraněn škodlivý následek nebo jsou-li učiněna účinná opatření k jeho odstranění, což se dle žalobce stalo.
6. Ve *třetí rozkladové námitce* žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného o nedoložení příjmů dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství za poslední tři roky před podáním žádosti – tj. od 8. 11. 2014 do 7. 11. 2017 (dále jen „rozhodné období“). Uvedl,

jakými dokumenty příjmy doložil a uzavřel, že z rozhodného období nedoložil žádné příjmy pouze za dobu od 8. 11. 2014 do 31. 5. 2015 (v období od 4. 12. 2014 do 31. 5. 2015 byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání) a dále za dobu od 11. 11. 2015 do 23. 9. 2016.

7. Poslední, *čtvrtá rozkladová námitka* se vztahovala k posouzení integrace žalobce v ČR, kdy žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství integrován po stránce pracovní ani po stránce sociální. Požadavek pracovní integrace nebyl dle žalovaného naplněn, neboť žalobce byl část rozhodného období veden v evidenci Úřadu práce jako nezaměstnaný, dále byl osobou bez zdanitelných příjmů a část období pracoval na základě dohody o provedení práce. Zaměstnán na základě pracovní smlouvy byl jen po část rozhodného období. K tomuto žalobce namítal, že pracovní integrován byl, když měl na území ČR pracovní závazky, kdy byl po část období zaměstnán a po část období podnikal. Žalovaný neshledal žalobce ani sociálně integrovaným, ačkoliv v ČR studoval, na základní i střední škole měl sníženou známku z chování, střední školu v průběhu studia změnil a snažil se dvakrát studovat vysokou školu, přičemž studia vždy zanechal. Ve prospěch žalobce nepřispívá ani jakákoliv spolková či zájmová činnost. K tomuto žalobce v rozkladu namítal, že posouzení jeho sociální integrace nelze omezit na školní prospěch, ale žalovaný se měl zaměřit na jeho schopnost fungovat ve společnosti v běžných záležitostech, jako dorozumět se v národním jazyce nebo mít povolen trvalý pobyt. Dále uvedl, že ani mnozí občané ČR nejsou členy spolků a zájmových sdružení. Ve vztahu k rodinným vazbám žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k počtu a intenzitě rodinných vazeb, kdy žalobce má na území ČR otce, který je českým občanem, je požadavek rodinné integrace splněn.
8. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo rozhodnutím o rozkladu jeho žádosti vyhověno nebo aby bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
9. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, vymezil rozkladové námitky a následně se s těmito námitkami vypořádal. K *první rozkladové námitce* uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žádosti žalobce nebylo vyhověno pro nesplnění podmínek stanovených v § 13 odst. 1 a § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství, a nikoliv pro nesplnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 téhož zákona.
10. Ministr vnitra se ve vztahu *ke druhé rozkladové námitce* plně ztotožnil s žalovaným zejména proto, že se žalobce dopouštěl porušování právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění dlouhodobě, v důsledku čehož dlužné částky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění dosáhly značné výše. Ministr vnitra přihlédl také ke skutečnosti, že žalobce svůj dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění plně uhradil až bezprostředně před podáním žádosti, přičemž poté opět pojistné nehradil. Ministr vnitra přihlédl také k tomu, že žalobce řádně neplnil své zákonné povinnosti rovněž na úseku sociálního zabezpečení a důchodového pojištění.
11. Ke *třetí rozkladové námitce* ministr vnitra uvedl, že žalobce nepředložil relevantní doklady, které by transparentním způsobem prokazovaly výši a zdroje finančních prostředků, z nichž byly hrazeny životní potřeby žalobce v rozhodném období. Ministr vnitra dále konstatoval, že pouhé doložení čestného prohlášení nelze v dané souvislosti akceptovat a

seznal, že součástí spisového materiálu není žádný relevantní doklad (např. výpis z bankovního účtu otce či matky účastníka řízení), ze kterého by jednoznačně vyplývalo, že otec a matka žalobce skutečně pravidelně finančně podporovali. K tomuto ministr vnitra poukázal rovněž na smysl (a účel) § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, kterým je transparentní prokázání, že příjmy, ze kterých žadatel o státní občanství ČR hradí svůj pobyt v ČR, pocházejí z legálních zdrojů. Je tak reagováno na případy, kdy žadatel o státní občanství ČR sice disponuje finančními prostředky, avšak zároveň není schopen transparentně prokázat jejich původ.

12. K poslední, *čtvrté rozkladové námitce* ministr vnitra uvedl, že žalobce nesplňuje ani jednu ze tří oblastí integrace, neboť skutečnost, že otec žalobce má státní občanství ČR, nutně neznamená naplnění integrace v rodinné oblasti. Žalobce nesplnil ani podmínku pracovní integrace, když ve věku, v němž lze odůvodněně předpokládat plnou ekonomickou aktivitu, resp. plnou způsobilost k výkonu práce, byl v rámci rozhodného období 6 měsíců veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a následně byl po většinu zbývajících částí rozhodného období evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů (18 měsíců). K sociální integraci ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že ve prospěch žalobce sice svědčí délka pobytu v ČR a vystudovaná základní a střední škola na území ČR, avšak ministr vnitra neshledal podmínku sociální integrace za splněnou z důvodů problematického chování žalobce během studií, když na základní škole měl sníženou známku z chování. Chování v kolektivu a dobrý školní prospěch lze považovat za faktory důležité pro plnou sociální integraci. Dále bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dlouhodobě dopouštěl porušování právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení a důchodové pojištění, což rovněž svědčí o nezavršené sociální integraci žalobce do společnosti v ČR.
13. Pro úplnost ministr vnitra uvedl, že důvodová zpráva k zákonu o státním občanství připouští možnost naplnění podmínky stanovené v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství i v případě naplnění pouze jednoho hlediska, současně je však třeba konstatovat, že toto hledisko pak musí z objektivních důvodů převážet hlediska ostatní. V daném případě však dle ministra vnitra žalobce jednoznačně nenaplnil ani jedno z posuzovaných hledisek a po posouzení daného případu jako celku tak nebyla jeho celková integrace shledána.

III. Žaloba

14. *První žalobní námitkou* žalobce rozporoval závěr správních orgánů o nesplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. K tomuto namítal, že dlužná částka se nikdy nedostala nad hranici enormně vysokou, kdy vzniklé nedoplatky byl žalobce následně schopen splatit a nepovažoval je za tak vysoké, že by nasvědčovaly jeho laxnímu přístupu a neochotě úmyslně nedoplatky nehradit. O jeho aktivním přístupu podle něj svědčí fakt, že vždy posléze vše uhradil. Uvedl, že zřejmou příčinou uvedených nesrovnalostí byla žalobcova častá fluktuace v zaměstnání, resp. změna povolání obecně. Dále konstatoval, že zákon o státním občanství dovoluje prominout nesplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, když žadatel odstraní škodlivý následek (v tomto konkrétním případě dluh na veřejném zdravotním pojištění, sociálním pojištění a důchodovém pojištění), žalovaný ani následně ministr vnitra však podrobně neuvedli, proč se rozhodli k takové možnosti nepřistoupit. Zákon o státním občanství konkrétně

nezmiňuje a nepodmiňuje prominutí podmínky tím, aby žadatel uvedl, proč si pojištění řádně a včas nehradil a aby toto řádně odůvodnil.

15. *Ve druhé žalobní námitce* ve vztahu k nenaplnění podmínek dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství žalobce zopakoval, že mu jeho otec předával finance v hotovosti každý měsíc, aby mohl být i v době, kdy byl veden na Úřadu práce, soběstačný a zajistit si základní potřeby a nezbytně nutné výdaje na živobytí. Dále si žalobce vždy snažil přivydělat také tím, že vykonával brigádnickou činnost a uvedl, že v současné době pracuje jako OSVČ a má stálý finanční příjem.
16. *Třetí žalobní námitkou* žalobce rozporoval posouzení podmínky uvedené v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. K pracovní integraci uvedl, že jeho začlenění do společnosti je patřičné, neboť v rozhodném období měl pracovní závazky na území ČR a byl zaměstnán, potažmo podnikal jako OSVČ. Dále konstatoval, že sociálně se integroval již během studií na základní a poté na střední škole. Sociální integrace by dle jeho názoru neměla být postavena na školním prospěchu nebo členství ve spolcích a sdruženích. Z hlediska rodinných vazeb žalobce opakoval, že je ve styku se svým otcem, který žije v ČR a je jejím občanem. Má tedy nejbližšího příbuzného, se kterým se pravidelně stýká. V době, kdy se žalobce do ČR přestěhoval, mu byl otec velkou oporou a pomohl mu se začlenit do společnosti. Žalobce se tedy domníval, že splňuje nejen všechny tři aspekty integrace (rodinný, sociální, pracovní), ale i všechny podmínky pro vyhovění jeho žádosti o udělení státního občanství.
17. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 5. 2020 v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce v podané žalobě pouze zopakoval námitky, které uplatnil již v rámci rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí a k nimž se ministr vnitra v napadeném rozhodnutí vyjádřil a řádně je vypořádal. Žalovaný proto shledal bezpředmětným se žalobními námitkami, které zcela korespondují s námitkami rozkladovými, znovu zabývat.

V. Jednání před soudem

19. Při jednání konaném dne 22. 2. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
20. Zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby a zopakoval, že žalobce v dostatečné míře doložil všechny potřebné dokumenty, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové zrušil.
21. Žalovaný stručně shrnul obsah vyjádření k žalobě a zdůraznil, že žádosti žalobce o udělení státního občanství nebylo vyhověno, neboť jednak nebyla naplněna podmínka celkové integrace žalobce do společnosti v ČR a jednak žalobce porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního

pojištění, sociálního zabezpečení a důchodového pojištění a rovněž neprokázal výši a zdroje svých příjmů. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

22. Návrhy na provedení důkazů soud zamítl, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vycházel a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Městský soud rovněž neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84).
24. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
25. Žalobce podal prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje dne 8. 11. 2017 žádost o udělení státního občanství České republiky. Žalovaný, jemuž byla žádost postoupena dne 6. 12. 2017, předložené podklady vyhodnotil jako nedostatečné pro posouzení žádosti. Proto usnesením ze dne 18. 7. 2018 přerušil řízení na dobu 30 dnů od jeho doručení a zároveň vyzval žalobce k doplnění jeho žádosti. Předmětné usnesení bylo žalobci doručeno dne 30. 7. 2018. Žalobce požádal o prodloužení lhůty pro doplnění žádosti, čemuž žalovaný vyhověl usnesením ze dne 20. 9. 2018. Doplnění žádosti žalovaný obdržel dne 21. 9. 2018. Usnesením ze dne 11. 12. 2018 žalovaný opětovně přerušil řízení o žádosti na dobu 30 dnů od doručení usnesení a opětovně vyzval žalobce k dalšímu doplnění jeho žádosti, a to ve lhůtě, na kterou bylo řízení přerušeno. Žalobce požádal o prodloužení této lhůty, čemuž žalovaný vyhověl usnesením ze dne 11. 2. 2019. Doplnění žádosti žalovaný obdržel dne 22. 3. 2019 spolu s plnou mocí udělenou žalobcem zmocněnému zástupci. Žalovaný dopisem ze dne 9. 7. 2019 informoval žalobce o shromáždění podkladů nezbytných pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tohoto svého práva žalobce nevyužil.
26. V rámci správního řízení vzal žalovaný a následně ministr vnitra v potaz následující podklady pro rozhodnutí, doložené žalobcem (uvedeny jsou výhradně podklady, vztahující se k nesplněným podmínkám pro vyhovění žádosti): k prokázání svých příjmů předložil žalobce čestné prohlášení svého otce ze dne 28. 8. 2018, v němž uvádí, že v období roku 2016 finančně podporoval žalobce částkou 6 000 Kč měsíčně. Dále žalobce předložil potvrzení vydané dne 20. 8. 2018 obchodní společností Van Huët Teplice s.r.o., v němž je uvedeno, že za rok 2016 činil příjem otce žalobce částku 90 877 Kč a stravné činilo 204 019

Kč. Dále bylo předloženo potvrzení ze dne 22. 9. 2015 vydané obchodní společností M.O.L. Company EU s.r.o., z něhož vyplývá, že v období od května 2015 do srpna 2015 bylo otci žalobce vyplaceno na mzdách 37 052 Kč a cestovní náhrady činily částku 101 093 Kč. Dále žalobce předložil svá přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2015 a 2017, z nichž vyplývá, že základ daně v roce 2015 činil částku 18 480 Kč a v roce 2017 činil částku 100 000 Kč. Žalobce dále předložil potvrzení o zaměstnání vydané obchodní společností CZECH Money s.r.o., z něhož vyplývá, že pro tuto obchodní společnost pracoval v období od 1. 6. 2015 do 10. 11. 2015, přičemž mu bylo na mzdách vyplaceno 77 782 Kč, a potvrzení ze dne 17. 9. 2018 vydané panem D. H., který je podnikající fyzickou osobou, o tom, že žalobce u něj byl v období od 24. 9. 2016 do 30. 6. 2017 zaměstnán na základě dohody o provedení práce, přičemž jeho průměrný měsíční příjem činil 6 500 Kč. Žalobce dále ve vyjádření ze dne 12. 8. 2018 uvedl, že periodicky dostává finanční podporu od své matky a jejího manžela. Dále žalobce předložil evidenční listy důchodového pojištění za rok 2014 a 2015 týkající se jeho osoby, z nichž vyplývá, že vyměřovací základ za období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014 činil 60 000 Kč, za období od 1. 8. 2014 do 3. 11. 2014 činil 25 500 Kč (tato období však nespádají do rozhodného období) a za období od 1. 6. 2015 do 10. 11. 2015 činil 98 500 Kč. Dále předložil potvrzení vydané dne 9. 1. 2019 obchodní společností Van Huët Teplice s.r.o., v němž je uvedeno, že za rok 2017 činil příjem otce žalobce částku 133 119 Kč a stravné činilo 297 331 Kč a čestné prohlášení žalobce otce ze dne 26. 2. 2019, v němž uvádí, že žalobce podporoval v období roku 2017 částkou 5 000 Kč měsíčně. Žádné listinné důkazy na podporu svého tvrzení o finanční pomoci ze strany jeho rodičů žalobce nepředložil. Uvedené bylo reflektováno při posuzování splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Ve vztahu k naplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství si žalovaný vyžádal výpis z evidence OSVČ za rok 2017 vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem dne 5. 12. 2018 a seznam pojištěnců VZP ČR s údaji o placení pojistného od Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky. Ve vztahu k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství doložil žalobce vysvědčení a dokumenty dokládající jeho vzdělání na území ČR.

27. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím žádosti žalobce nevyhověl pro nesplnění podmínek stanovených v § 13 odst. 1 a § 14 odst. 6 a 7 zákona o státním občanství, neboť nebyla naplněna podmínka celkové integrace žalobce do společnosti v České republice, žalobce porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení a důchodového pojištění, a rovněž neprokázal výši a zdroje svých příjmů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasný rozklad. O rozkladu bylo rozhodnuto bez jednání žalobou napadeným rozhodnutím.
28. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
29. Dle § 12 zákona o státním občanství: „*Na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.*“
30. Dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství: „*Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.*“

31. Dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství: „*Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.*“
32. Dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství: „*Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže vyšší a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.*“
33. Dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství: „*Splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.*“
34. Na úvod soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).
35. Dále soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil.
36. Jak již bylo uvedeno shora, žaloba je (s výjimkou rozkladové námitky první, kterou žalobce již v žalobě neuvádí) obsahově shodná s žalobcem podaným rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí, s nímž se vypořádal ministr vnitra v napadeném rozhodnutí. Žalobce tedy podanou žalobou sice požaduje formálně přezkum napadeného rozhodnutí, avšak ve své podstatě se jedná o přezkum předcházejícího správního rozhodnutí, neboť žalobní námitky, které se neliší od námitek rozkladových, nesměřují proti napadenému rozhodnutí a jeho důvodům ani nevymezují, s jakými rozkladovými argumenty se ministr vnitra nevypořádal či vypořádal nesprávně.
37. K problematice totožného obsahu odvolání (zde analogicky použito pro rozklad) se již okrajově vyjádřil NSS rozsudkem ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44, ve kterém

konstatoval, že „Stěžovatelka měla v žalobě srozumitelně a konkrétně vysvětlit, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, s jakými odvolacími argumenty se žalovaný nevypořádal, jaké konkrétní důkazy vyhodnotil nesprávně a proč, kterou část svědecké výpovědi dezinterpretoval, kterou část opominul atd. Nelze tedy jen obecně odkázat na odvolání (to by bylo možné třeba proto, aby žalobce ukázal, ke které konkrétní části odvolání se žalovaný opominul vyjádřit)“.

38. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve své judikatuře rovněž zdůraznil, „že žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Tento následek je o to silnější za situace, kdy v odvolacím řízení došlo ve větším rozsahu k doplňování dokazování, jako tomu bylo v posuzované věci. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti“ (srov. rozsudek č. j. 7 Afs 440/2018 - 63 ze dne 23. 4. 2020).
39. Soud má na paměti rovněž dřívější rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, dle kterého musí být „seznatelné, z jakých především právních důvodů považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval přímo na argumenty uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí (žalobní body výslovně svým textem nemíří proti napadenému rozhodnutí), je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná především o právní argumentaci abstraktnějšího charakteru, která poskytla soudu přinejmenším obecný referenční rámec přezkumu (k tomu viz dále) a soudu mělo být zřejmé, jakým směrem bude směřovat jeho přezkum. Žalobní body tak de facto směřují i proti obsahu napadeného rozhodnutí. [...] Nejvyšší správní soud tímto však v žádném případě nezobecňuje, že k naplnění podmínky uvedení žalobních bodů vždy postačí zkopírování argumentace z odvolání. Tuto podmínku je samozřejmě nutné posuzovat případ od případu. V nyní projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že i ono pouhé „zkopírování“ postačilo ke splnění této podmínky. Stěžovatel totiž v žalobě označil napadené rozhodnutí, jasně vymezil, že podává správní žalobu, a poté sice setrval na svých argumentech uvedených v odvolání, avšak, jak již bylo shora uvedeno, jedná se o argumenty do jisté míry právně-abstraktní (např. argumentace účelem zákona), které de facto mířily i proti napadenému rozhodnutí a které soudu poskytly obecný referenční rámec přezkumu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že zde existuje judikatura, ze které vyplývá, že zkopírování odvolacích námitek do žaloby běžně nepostačí pro naplnění podmínky uvedení žalobních bodů (srov. krajským soudem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74, a ze dne 20. 4. 2007, č. j. 8 Afs 5/2006 - 56, přičemž posledně uváděný se týká především požadavků na kasační námitky). Nejvyšší správní soud však má za to, že tuto judikaturu je nutno nyní vykládat prizmatem citovaného rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, který pojem žalobní bod vykládá 6 Afs 9/2015 - 33 pokračování extenzivněji a liberálněji (viz výše), a do jisté míry tak závěry uvedené judikatury (nepřímo) koriguje. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelova tvrzení ve světle citovaného rozsudku rozšířeného senátu splňují podmínku uvedení žalobních bodů“.
40. S ohledem na shora uvedenou judikaturu NSS vyhodnotil soud žalobní body jako obecně projednatelné a překročil k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí.

41. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2022, č. j. 4 As 374/2019 – 47: „*Koncepce právní úpravy státního občanství tradičně vychází z principu suverenity státní moci, a je proto výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94, či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). Z judikatury Ústavního soudu lze dále dovodit, že pokud cizinci občanství není uděleno, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16).*“
42. *První žalobní námitkou* je napadán závěr žalovaného ohledně nesplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Z podkladů založených do správního spisu vyplývá, že žalobce v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když dlouhodobě neodváděl pojistné na veřejné zdravotní pojištění, čímž mu vznikaly průběžné nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále, když maximální dluh na pojistném dosáhl ke dni 8. 3. 2017 částky 20 677 Kč a dluh na penále dosáhl celkové částky 8 034 Kč. V případě žalobce nešlo o jednorázové porušení povinností, ale o dlouhodobý stav, když žalobci vznikaly vysoké nedoplatky v průběhu celého rozhodného období. Nedoplatek na pojistném na veřejném zdravotním pojištění ve výši 20 677 Kč žalobce uhradil postupně do 19. 7. 2017, tedy jen několik měsíců před podáním žádosti o udělení státního občanství. Následně však své povinnosti hradit řádně a včas zálohy na veřejné zdravotní pojištění opět neplnil, a to přesto, že již probíhalo správní řízení o udělení občanství, protože mu ke dni 8. 6. 2018 opět vznikl dluh na pojistném ve výši 11 073 Kč a bylo mu vyměřeno penále, které činilo ke dni 16. 7. 2018 částku 1 061 Kč. Žalobce si rovněž neplnil řádně a včas ani své povinnosti na úseku předpisů upravujících sociální zabezpečení a důchodové pojištění, neboť ke dni 5. 12. 2018 měl dluh na platbách sociálního zabezpečení a důchodového pojištění ve výši 10 268 Kč, který uhradil až v průběhu ledna 2019.
43. Žalovaný při rozhodování o udělení státního občanství zkoumá taxativně vymezené zákonné podmínky. Zda žadatel tyto podmínky splnil, posuzuje žalovaný podle vlastního správního uvážení, které musí respektovat obecné právní principy a hodnoty – zejména přiměřenost, rovnost, důstojnost a legitimní očekávání (srov. např. rozsudky ze dne 4. 5. 2006, čj. 2 As 31/2005-78; ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 As 51/2007-105; ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 55/2007 - 77; ze dne 18. 12. 2008, čj. 5 As 47/2008 - 92; nebo ze dne 20. 8. 2009, čj. 5 As 39/2009 - 81). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, správní orgány náležitě zhodnotily smysl a účel podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti zjištěného porušení povinnosti žalobce vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, jakož i k pozdějšímu chování žalobce jak je uvedeno shora. Žalobce zdravotní pojištění neplatil opakovaně, dlouhodobě a bez konkrétního důvodu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že šlo o závažné porušení povinností. Žalobce tak nesplnil zákonnou podmínku pro udělení státního občanství a městský soud s tímto závěrem souhlasí, přičemž jej považuje za řádně odůvodněný a přiměřený okolnostem případu. Žadatel o státní občanství je totiž povinen respektovat právní řád hostitelského státu a plnit povinnosti, které z něj plynou. Veřejné zdravotní pojištění je v ČR založeno na solidárním systému, který je financován průběžně z odvodů jednotlivých pojištěnců. Včasné a řádné odvádění pojistného je tak jedním z nezbytných předpokladů pro řádné fungování tohoto

systému a případná pochybení při úhradě pojistného tento systém ohrožují. Žalobcovy opožděné platby pojistného proto nelze považovat za bezvýznamné opomenutí.

44. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6A 89/2020 – 26, „*Smyslem a účelem předmětné podmínky pro udělení státního občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky.*“
45. Městský soud shrnuje, že závěry správních orgánů obou stupňů týkající se nesplnění zákonné podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství jsou v obou rozhodnutích dostatečně podloženy zjištěným skutkovým stavem.
46. Dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství je prominutí uvedené podmínky na uvážení správního orgánu (srov. výraz „může“), soudní přezkum této úvahy je tak z povahy věci omezen. Danou úvahu je soud oprávněn přezkoumávat pouze z pohledu toho, jestli žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v žádném případě nemůže nahrazovat správního uvážení uvážením soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Vycházeje z mantinelů pro soudní přezkum správního uvážení pak soud konstatuje, že v postupu žalovaného ani ministra vnitra neshledal žádné pochybení, neboť správní orgány se s otázkou možného prominutí předmětné podmínky dostatečně vypořádaly. Jejich úvahu v tom směru, že žalobce sice před podáním žádosti odstranil škodlivý následek, nicméně po většinu rozhodného období 3 let před podáním žádosti své povinnosti závažným způsobem porušoval, přičemž se tak dělo i následně v průběhu správního řízení, hodnotí soud jako srozumitelnou, racionální a nikoliv formalistickou. Jak je zřejmé z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, v daném případě došlo ze strany žalobce k opakovanému porušení právních předpisů za delší časové úseky; platební morálka žalobce tak vedla k závěru neaplikovat liberační ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, i když žalobce dlužné pojistné nakonec uhradil, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že došlo k porušení shodných povinností i v průběhu správního řízení.
47. První žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
48. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal, že splňuje podmínky § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Dle tohoto ustanovení má žadatel povinnosti prokázat výši a zdroje svých příjmů a skutečnost, že ze svých příjmů odvádí daň.
49. Soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že doklady, které žalobce předložil žalovanému za účelem splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, neprokazují dostatečně transparentním způsobem výši a zdroje příjmů, ze kterých žalobce hradil svůj pobyt v ČR v rozhodném období. Soud se zcela ztotožňuje s napadeným i prvostupňovým rozhodnutím, že pouhé doložení čestného prohlášení otce žalobce, v němž tento uvádí, že finančně podporoval žalobce v roce 2016 částkou 6 000 Kč měsíčně a v roce 2017 částkou 5 000 Kč měsíčně, a prohlášení matky žalobce, v němž tato uvedla, že žalobce finančně podporovala v letech 2012 až 2019, nelze v dané souvislosti akceptovat, když tato tvrzení nemají jakoukoli další oporu ve spisovém materiálu, kde absentuje jakýkoli relevantní

doklad (např. výpis z bankovního účtu otce či matky žalobce), ze kterého by jednoznačně vyplývalo, že otec nebo matka žalobce skutečně pravidelně finančně podporovali. Žalobce tak neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství; prominutí této podmínky zákon o státním občanství neumožňuje. K uvedenému lze doplnit, že: *„Řízení o udělení státního občanství je řízením o žádosti. Je na žadateli, aby vlastními skutkovými tvrzeními a jejich doložením potřebnými důkazy nebo alespoň označením takových důkazů odůvodnil svou žádost o udělení státního občanství, neboť je již integrován do společnosti v České republice. Správní orgány nemají povinnost žadatele vyzývat k doplnění jeho životních reálií či obecně důvodů, pro které by se právě on měl stát státním občanem (vyjma např. situací, kdy podklady jsou neúplné či nejasné); tím by nepřípustně zasahovaly do řízení, neboť samy budou o žádosti a důvodech pro udělení státního občanství rozhodovat. Nelze vyloučit, že informace relevantní k posouzení žádosti o státní občanství lze uvést i v průběhu řízení (mimo životopis).“* (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j.: 1 As 486/2020 – 37.) V souladu s judikaturou NSS si soud může „osvojit závěry ministerstva a vypořádat žalobní námitky stejným způsobem, pokud byly závěry ministerstva řádně odůvodněny a žalobní námitky se shodovaly s těmi odvolacími (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 10 As 210/2020 – 37, rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1650/2007 Sb. NSS).

50. Třetí žalobní námitka se vztahovala k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, tedy k integraci žalobce do společnosti. Dle rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 487/2020 – 39: *„Jedná se o základní podmínku pro nabytí státního občanství. Státní občanství je totiž pojímáno jako svazek se státem, založený na tzv. „skutečném poutu“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 2486/13). Integraci je nutno posuzovat v kontextu obsahu státního občanství. Nabytím státního občanství jednotlivec získává řadu významných práv, mimo jiné právo přímo ovlivňovat fungování státu prostřednictvím voleb, či přístup k řadě veřejných funkcí. Stejně tak získává i právo na ochranu ze strany státu. Na druhé straně z občanství vyplývá řada povinností vůči státu jako věrnost, závazek k jeho obraně, dodržování právních předpisů i mimo území státu atd. Nelze přehlédnout i fakt, že státní občanství České republiky je branou k občanství Evropské unie a výrazně tak usnadňuje pobyt i v jiných členských státech Unie, včetně pohybu a pobytu jeho rodinných příslušníků (srov. např. „pobytovou“ směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). Koncepce právní úpravy státního občanství tradičně vychází z principu suverenity státní moci, a je proto výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabyvá a pozbývá státní občanství (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94, či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). Z judikatury Ústavního soudu lze dále dovodit, že pokud cizinci občanství není uděleno, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16). Stát má tak při rozhodování o nabytí státního občanství cizincem značně široký prostor pro uvážení, které má však v právním státě vytyčené „mantinely“ a stanovená „pravidla hry“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29, a v něm uvedenou judikaturu).“*
51. Rovněž dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5 A 2/2018-107: *„[36] Soud předně uvádí, že státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Jmenované ustanovení vyžaduje pro udělení státního občanství, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. Avšak i když cizinec splní*

veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok (srov. § 12 zákona o státním občanství). Naopak nesplní-li byť jedinou zákonem stanovenou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, pak mu občanství uděleno být nemůže.“

52. S odkazem na ustálenou judikaturu shora uvedenou neshledal soud důvodnou ani třetí žalobní námitku. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že v případě žalobce nelze hovořit o završené a úplné integraci do společnosti v ČR. Vzhledem k délce povoleného pobytu žalobce na území ČR (od roku 2003) nejsou jeho vazby v žádné z posuzovaných oblastí dostatečné pro zdůvodnění jeho plné integrace do společnosti. Z hlediska pracovní integrace neměl žalobce po dobu pobytu žádné zaměstnání trvalého charakteru, když v rámci rozhodného období byl 6 měsíců veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, následně byl po většinu zbývajících částí rozhodného období (celkem 18 měsíců) evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů. Z hlediska sociální integrace bylo v řízení zjištěno, že žalobce měl během studia na základní a střední škole potíže s chováním, které bylo opakovaně hodnoceno sníženou známkou. Lze přisvědčit žalovanému, že chování v kolektivu a dobrý školní prospěch lze považovat za faktory pro plnou sociální integraci. Ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že žalobce se dlouhodobě dopouštěl porušování právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení a důchodového pojištění, což rovněž svědčí o jeho nezavršené sociální integraci do společnosti. Žalobce neprokázal ani existenci jeho zařazení do jakékoliv sociální skupiny lidí, byť v žádosti o udělení státního občanství uvedl, že má v ČR hodně kamarádů a známých. Jediným dokladem jeho sociální integrace je studium na základní a střední škole v ČR, přičemž střední školu kvůli problémům s chováním měnil. Ani existenci plné rodinné integrace nelze podložit pouze skutečností, že otec žalobce je státním občanem ČR, když nebyl žalobcem doložen jejich vzájemný kontakt nebo jiné vazby.
53. Jak zdejší soud uvedl již v rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 A 2/2018- 107: „za situace, kdy žalobkyně a) nesplnila podmínky vymezené v § 14 zákona o občanství, nebylo nutné se komplexně zabývat také posouzením její integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Za takové situace jí totiž již nebylo možné státní občanství udělit - viz bod [25] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011- 58, v němž ve vztahu k předchozí právní úpravě bylo uvedeno, že státní občanství nemůže být uděleno, jakmile fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z kumulativně stanovených podmínek pro jeho získání. Takovou podmínkou je nyní mj. transparentní prokázání výše a zdroje příjmů dle § 14 odst. 7 zákona o občanství. Tuto podmínku však žalobkyně a) nesplnila, jak bylo vyloženo výše. Vzhledem k uvedenému nemůže být ani žalobní námitka týkající se nesprávného posouzení integrace žalobkyně a) do české společnosti důvodná, a soud se jí proto podrobněji ani nezabýval.“
54. Městský soud uzavírá, že s námitkami obsaženými v žalobě, které již byly žalobcem uplatněny v rozkladovém řízení, se správní orgán řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany správního orgánu za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, v dalším plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi

aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

55. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu